

VIE VIRTENI MINUA

Niin mie kyyristyn kynähän
kuin kyyristyisin kyntämähän
astuisin auran vakohon
saisin auran sarvikkohon.
Joskus on sarkani savinen
joskus pelto pehmeämpi.
Saanko nyt sanoista vaon
vaon mustan valkealle,
saanko taaskin mie sanella
paperilleni pakista
mietiskellä mennehiä.
Kelle kertoisin suruni
ilmoittaisin ikäväni,
kuka minnuu kuurtelisi
ymmärtäisi ystävänä
ellei paljas paperi,
jos ei Luoja itse loisi
lahjoittaisi lausehia
ruokkisi runomitalla.

Nousi nuoruus taas esille
lapsuusaika armollinen:
koti kultainen kohota
kaunihissa Karjalassa
kuleta kujilla minnuu
vaelluta Vaskelassa,
näytä entiset eläjät
viivähytä vierahissa.
Vesi koskessa kohise
laskiessa Laatokkahan,
ennusta ihanat ilmat,
nosta lohet Laatokasta
tuulastajan tulen luokse
meren herkut herkutella,
kutsu sorsat soutamahan
valkovahtosi sylihin.

Kosken rannalta kotihin
Riisniemehen riennättelen
lasken lapsuustanhualle.
Siellä katson kaivotielle
näen astujan aholla,
tunnen tutuksi tulijan
tunnen käymistään kävijän:
isä armas asteleepi
valkotukka vastahani
päivänpaahteessa palanut
onnen katse kasvoillansa
silmissään sisäinen rauha
ojentaa oman kätensä
lausuu sanat lapsellensa:

"Tervetulleeks, tyttäreni,
vieras toivottu todella."

Menen tuulena tupahan
silmäelen sisällä kaiken:
tupa siistitty sisältä,
kauniit kakkarat kasassa
lauantaina laitettuna,
lihapaiisti tirisevi,
ruuan tuksu on tuvassa,
paidat puhtoiset pakattu
valmihiksi varustettu,
odottavat ottajaansa.
Missä mahtaa maamo olla?
Samoaisko saunatiellä,
astuisiko aitanpolulla
tai luona karjan kalkuttaisi.
Kolkko ois kotihin tulla,
jos ei emonen eläisi
lähestyisi lämmön tuoja
tänne tutuhun tupahan
huomaas huolen kantajata
rukouksin ruokkijata
puolesta poloisen lapsen.

Vielä vie virteni minua
kartanolta katsomahan
näköpiirit pitemmälti.
Kun mie katson kartanolta
minkä ympäri yletän,
näen kymmenet kyläset,
näen taajassa talokset
tasaiselta tantereelta.
Paistaa Palkeela, idässä
havaitsen Hatakanmäen,
jopa Jousseikin näkyvi
rakennukset Raajunmäen
Sitten siirrän silmiäni,
Kirvesmäkehen kipuan
Koukunniemehen kohoan.
Näen suoran Suvannon
Patonniemen nenään asti.
Tuos on rakas Rantamäki
kotikyläni komea,
rahvas on rakas minulle,
kaiho kasvukumppaneita.
Joka talon mie tavoitan,
joka kolkan mie koluan,
joka pirttiin pistäyn.

Ensimmäisenä etehen

Larilan tupa tulevi,
pienin kylän pirttisistä
suurin arvoltaan asukas,
laulaja Larin Paraske,
hengenlahjat lauluissansa.
Siidorovit kun sivuutan
lasken kaksi Laurilata,
Heimolan tuvat tulevi,
Suvimäkikin mänevi.
Kolme Koskista kylässä,
Peltola perässä niillä.
Koskivaara on komea,
sieltä riennän Rekkoselle.
Alvilasta kun aloitan,
Jäskén Pekko on perässä.
Tietysti käyn Tiikkenällä,
läähätän Läpikivellä,
Mikin veljet vieretysten,
Leppäleholla levähän.
Kulen kulmalle vävyjen,
Mikkolahan mielittelen.
Paussulan tupa tulevi,
jättäisinkö Jäskén talot,
tavoitan Taskiset takanta.
Kulen kulman Rohkolankin,

tietysti käyn Terolassa,
juoksen Jokirannallekin,
Paavon Liisalle livahan.
Kohta on Koskiset edessä,
vähän päästä Välijärvi.
Opinahjoksi omaksi
kansakoulukin kohosi.
Kaihoniemi on katsomatta,
Jeskas-Simmoo en sivuta.
Otan vielä Ontrosenkin,
Hovilietteeltä hotasen.

Näin mie kynällä kyhäsin,
talot nostin nokkelasti,
raunioille rakentelin
uuden polven poikkehella
käyvä taaton tanhuvilla
juosta juurilla sukunsa
emon koissa entisessä.
Sain kertomukseni keralla
mielikuvini kuljeskella
ilman rajoja ravata
viisumitta vierahissa
vaellella Vaskelassa
kaivatussa Karjalassa.